

„A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 163. § (2a) bekezdése alapján a határozat száma és a jogértelmezést tartalmazó elvi tartalma tehető közzé.”

A sértett beleegyezése kizárólag csak abban az esetben állapítható meg szexuális cselekmény esetében, ha az egyértelmű, és befolyásmentes. Nyilvánvalóan nem lehet beleegyezésnek tekinteni a kifejezett tiltakozást. A szexuális cselekmény kikényszerítése nem önkéntes beleegyezés, ezért annak megvalósulása esetén sem a beleegyezésben való tévedésre, sem pedig a beleegyezés önkéntességére és valódiságára nem lehet hivatkozni.

A kényszerítés elkövetési magatartás lényege, hogy az elkövető a sértett akaratelhatározása helyett a saját akaratát érvényesíti, azaz a sértett akaratát hajlítja vagy megtöri. Ennek tipikus (nem kizárólagos) módja az erőszak és a fenyegetés.

A szexuális kényszerítés törvényi tényállása a kényszerítés módját nem tartalmazza, ekként a szexuális cselekmény végzésére vagy annak eltűrésére való kényszerítés felölel minden olyan magatartást, amely következményeként a sértett (a passzív alany) nem önként, nem szabadon adja beleegyezését a szexuális cselekményhez, hanem valamilyen kényszer hatására.

Amennyiben a szexuális cselekményre vagy annak eltűrésére kényszerítés a sértett testére gyakorolt fizikai behatással történik, vizsgálendő, hogy annak mértéke a hivatkozott szabályokra figyelemmel eléri-e az erőszak azon mértékét, amely már nemcsak a sértett akaratának hajlítására, de megtörésére is alkalmas, ez utóbbi esetben a szexuális erőszak büntettének megállapítására alkalmas. A szexuális cselekmény végzésére vagy eltűrésére irányuló, fizikai érintkezéssel megvalósuló magatartás abban az esetben, ha a sértett önkéntes cselekvőségét megalapozó akaratát meghajlítja, a szexuális kényszerítés büntettének megállapítására lehet alkalmas.